

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

21. dubna 2016*

„Kasační opravný prostředek — Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Boj proti šíření jaderných zbraní — Omezující opatření přijatá vůči Íránské islámské republice — Zmrazení finančních prostředků íránské banky — Povinnost uvést odůvodnění — Postup při přijímání aktu — Zjevně nesprávné posouzení“

Ve věci C-200/13 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 16. dubna 2013,

Rada Evropské unie, zastoupená S. Boelaert a M. Bishopem, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

podporovaná

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zastoupeným L. Christiem a S. Behzadi-Spencer, jako zmocněnci, ve spolupráci se S. Lee, barrister,

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Bank Saderat Iran, se sídlem v Teheránu (Írán), zastoupená D. Wyattem, QC, R. Blakeylem, barrister, jakož i S. Jeffreyem, S. Ashleyem a A. Irvinem, solicitors,

žalobkyně v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená D. Gauci a M. Konstantinidisem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, D. Šváby, A. Rosas (zpravodaj), E. Juhász a C. Vajda, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: L. Carrasco Marco, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. září 2014,

* Jednací jazyk: angličtina.

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 26. února 2015,

vydává tento

Rozsudek

1 Rada Evropské unie se svým kasačním opravným prostředkem domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 5. února 2013, *Bank Saderat Iran v. Rada* (T-494/10, EU:T:2013:59, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál zrušil v rozsahu, v němž se týkají *Bank Saderat Iran*:

- bod 7 tabulky B přílohy II rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoj 2007/140/SZBP (Úř. věst. L 195, s. 39, a oprava Úř. věst. 2010, L 197, s. 19);
- bod 5 tabulky B přílohy prováděcího nařízení Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 195, s. 25);
- bod 7 tabulky B v části I přílohy rozhodnutí Rady 2010/644/SZBP ze dne 25. října 2010, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. L 281, s. 81);
- bod 7 tabulky B přílohy VIII nařízení Rady (EU) č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (ES) č. 423/2007 (Úř. věst. L 281, s. 1);
- rozhodnutí Rady 2011/783/SZBP ze dne 1. prosince 2011, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. L 319, s. 71);
- prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1245/2011 ze dne 1. prosince 2011, kterým se provádí nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. L 319, s. 11);
- bod 7 tabulky B v části I přílohy IX nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. L 88, s. 1),

v rozsahu, v němž název „*Bank Saderat Iran*“ byl zařazen na seznamy osob, subjektů a orgánů, na něž se vztahují omezující opatření stanovená těmito akty (dále jen společně „sporné akty“).

Právní rámec a skutečnosti předcházející sporu

- 2 Rada bezpečnosti OSN (dále jen „Rada bezpečnosti“), znepokojena četnými zprávami generálního ředitele Mezinárodní agentury pro atomovou energii (MAAE) a rezolucemi Rady guvernérů MAAE týkajícími se jaderného programu Íránské islámské republiky, přijala dne 23. prosince 2006 rezoluci 1737 (2006), jejíž bod 12 ve spojení s přílohou této rezoluce vyjmenovává řadu osob a subjektů zapojených do šíření jaderných zbraní, jejichž finanční prostředky, jakož i hospodářské zdroje mají být zmrazeny.
- 3 Za účelem provedení rezoluce 1737 (2006) v Evropské unii přijala Rada dne 27. února 2007 společný postoj 2007/140/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 61, s. 49).
- 4 Článek 5 odst. 1 společného postoj 2007/140 stanovil, že se zmrazují veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje určitých kategorií osob a subjektů uvedených v bodech a) a b) tohoto ustanovení. Bod a) tohoto čl. 5 odst. 1 se týkal osob a subjektů uvedených v příloze rezoluce 1737 (2006) a dalších osob a subjektů určených Radou bezpečnosti nebo výborem Rady bezpečnosti

vytvořeným podle článku 18 rezoluce 1737 (2006). Seznam těchto osob a subjektů byl uveden v příloze I společného postoje 2007/140. Bod b) uvedeného čl. 5 odst. 1 se týkal osob a subjektů, které nejsou uvedeny v příloze I a podílejí se na iránských jaderných činnostech, jež by mohly ohrozit nešíření, nebo jsou s těmito činnostmi přímo spojeny nebo je podporují. Seznam těchto osob a subjektů byl uveden v příloze II uvedeného společného postoje.

5 V rozsahu, v němž byly dotčeny pravomoci Evropského společenství, byla rezoluce 1737 (2006) provedena nařízením Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 103, s. 1), které bylo přijato na základě článků 60 ES a 301 ES, odkazuje na společný postoj 2007/140 a jehož obsah se v podstatě shoduje s obsahem tohoto společného postoje v tom, že v příloze IV tohoto nařízení týkající se osob, subjektů a orgánů určených Radou bezpečnosti nebo výborem pro sankce a v příloze V uvedeného nařízení týkající se jiných osob, subjektů a orgánů, než jsou uvedeny v oné příloze IV, jsou uvedena tatáž jména subjektů a fyzických osob.

6 Článek 7 odst. 2 písm. a) nařízení č. 423/2007 zněl takto:

„Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které náležejí fyzickým či právnickým osobám, subjektům či orgánům uvedeným v příloze V nebo které tyto osoby, subjekty nebo orgány vlastní, drží, nebo ovládají. Příloha V zahrnuje fyzické a právní osoby, subjekty a orgány, které nejsou uvedeny v příloze IV a které byly v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. b) společného postoje 2007/140/SZBP označeny jako

a) podílejší se na činnostech Íránu v jaderné oblasti citlivý[ch] z hlediska šíření jaderných zbraní, přímo s nimi spojené nebo je podporující [...]“.

7 Poté, co Rada bezpečnosti konstatovala, že Íránská islámská republika nadále provádí činnosti související s obohacováním uranu a nespolupracuje s MAAE, přijala dne 3. března 2008 rezoluci 1803 (2008). V bodě 10 této rezoluce Rada bezpečnosti:

„Vyzývá všechny státy, aby zachovávaly obezřetnost vůči činnostem finančních institucí na svém území ve vztahu ke všem bankám se sídlem v Íránu, zejména Bank Melli a Bank Saderat, a jejich pobočkám a dceřiným společnostem v zahraničí s cílem zabránit tomu, aby tyto činnosti přispívaly k činnostem představujícím riziko šíření jaderných zbraní nebo k vývoji nosičů jaderných zbraní, jak se uvádí v rezoluci 1737 (2006).“

8 Rada bezpečnosti přijala prostřednictvím rezoluce 1929 (2010) ze dne 9. června 2010 přísnější opatření, a zejména rozhodla o zmrazení finančních prostředků různých finančních institucí. V bodě 21 uvedené rezoluce vyzývá Rada bezpečnosti státy zejména k tomu, „aby zabránily tomu, aby se na jejich území, přes ně nebo z něj poskytovaly finanční služby, včetně pojištění a zajištění, nebo převáděla finanční nebo jiná aktiva či zdroje, mají-li k dispozici informace, na jejichž základě se lze důvodně domnívat, že by tyto služby, tato aktiva či tyto zdroje mohly přispívat k iránským jaderným činnostem potenciálně ohrožujícím nešíření jaderných zbraní nebo k vývoji nosičů jaderných zbraní, nebo aby takové služby, aktiva či zdroje byly poskytovány státním příslušníkům těchto států nebo subjektům založeným podle jejich práva (včetně poboček v zahraničí) nebo jejich prostřednictvím, či osobám nebo finančním institucím na území těchto států nebo jejich prostřednictvím, a to mj. tím, že zmrazí finanční prostředky a jiný majetek či hospodářské zdroje, které se nachází či budou nacházet na jejich území, které podléhají či budou podléhat jejich pravomoci a které souvisí s těmito programy nebo činnostmi, a tím, že budou provádět důkladný monitoring, aby takovým transakcím po dohodě se svými státními orgány a v souladu s vnitrostátními právními předpisy zabránily“.

9 Evropská rada v prohlášení připojeném k závěrům ze dne 17. června 2010 zdůraznila, že je stále více znepokojena iránským jaderným programem, uvítala přijetí rezoluce Rady bezpečnosti 1929 (2010) a vzala na vědomí poslední zprávu MAAE ze dne 31. května 2010 a oznámila přijetí nových omezujících opatření vztahujících se zejména na finanční sektor.

- 10 Rozhodnutím Rady 2010/413 ze dne 26. července 2010 začala Rada naplňovat toto prohlášení, přičemž zrušila společný postoj 2007/140 a přijala v porovnání s ním další omezující opatření. Body 17 až 20 odůvodnění rozhodnutí 2010/413 týkající se finančních činností poukazují na rozhodnutí Rady bezpečnosti v rezoluci 1929 (2010), jakož i na prohlášení Evropské rady ze dne 17. června 2010. Kapitola 2 rozhodnutí 2010/413 je věnována finančnímu sektoru. Článek 10 odst. 1 tohoto rozhodnutí stanoví, že ve vztahu k finančním nebo jiným aktivům či zdrojům, které by mohly přispět k jaderným činnostem Íránu potenciálně ohrožujícím nešíření nebo k vývoji nosičů jaderných zbraní, a s cílem zabránit poskytování finančních služeb nebo provádění převodů na území členských států, přes ně nebo z něj, nebo poskytování finančních služeb nebo provádění převodů, do nichž jsou zapojeni státní příslušníci členských států nebo subjekty založené podle jejich práva (včetně poboček v zahraničí) nebo osoby či finanční instituce nacházející se na území členských států, členské státy v rámci své pravomoci důkladně monitorují všechny činnosti finančních institucí, do nichž jsou zapojeny banky se sídlem v Íránu a jim náležející pobočky, dceřiné společnosti či subjekty.
- 11 Článek 20 odst. 1 rozhodnutí 2010/413 stanoví, že se zmrazují finanční prostředky několika kategoriím osob a subjektů. Bod a) tohoto čl. 20 odst. 1 se týká osob a subjektů určených Radou bezpečnosti, které jsou uvedeny v příloze I tohoto rozhodnutí. Bod b) uvedeného čl. 20 odst. 1 se týká „osob a subjektů, které nejsou uvedeny v příloze I a které se podílejí na íránských jaderných činnostech, jež by mohly ohrozit nešíření, nebo na vývoji nosičů jaderných zbraní nebo jsou s těmito činnostmi přímo spojeny nebo je podporují, i prostřednictvím pořízování zakázaných věcí, zboží, vybavení, materiálů a technologií, nebo osob či subjektů, které jednájí jejich jménem nebo na jejich příkaz, nebo subjektů, které jsou těmito osobami vlastněny nebo ovládány, a to i nedovolenými prostředky, nebo osob, které napomáhaly určeným osobám či subjektům vyhýbat se ustanovením rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) a 1929 (2010) nebo tohoto rozhodnutí, [nebo tato ustanovení porušit], jakož i dalších vysoce postavených příslušníků a subjektů islámských revolučních gard a společnosti IRISL a subjektů, které jsou jimi vlastněny nebo ovládány nebo jednájí jejich jménem, přičemž tyto osoby nebo subjekty jsou uvedeny v příloze II“.
- 12 V příloze II rozhodnutí 2010/413 je zmíněno několik finančních subjektů nebo skupin těchto subjektů. Bank Saderat Iran (včetně všech jejích poboček a dceřiných společností) je zařazena v bodě 7 části I, B této přílohy. Odůvodnění zní takto:
- „[Bank Saderat Iran] je ve vlastnictví íránského státu (94 % vlastní íránská vláda). Poskytuje finanční služby subjektům zajišťujícím dodávky pro íránský jaderný program a program na výrobu balistických raket, včetně subjektů uvedených v rezoluci Rady bezpečnosti OSN 1737 [(2006)]. [Bank Saderat Iran] ještě v březnu roku 2009 vyřizovala platby a akreditivy pro DIO (na niž byly uvaleny sankce rezolucí Rady bezpečnosti OSN 1737 [(2006)]) a Iran Electronics Industries. V roce 2003 vyřizovala [Bank Saderat Iran] akreditiv pro Mesbah Energy Company, která byla zapojena do íránského jaderného programu (následně na ni byla uvalena sankce rezolucí Rady bezpečnosti OSN 1737 [(2006)]).“
- 13 Prováděcím nařízením č. 668/2010, přijatým dne 26. července 2010 k provedení čl. 7 odst. 2 nařízení č. 423/2007, byl název Bank Saderat Iran uvedený v bodě 5 části I B přílohy tohoto prováděcího nařízení doplněn na seznam právnických osob, subjektů a orgánů uvedený v tabulce I přílohy V nařízení č. 423/2007.
- 14 Odůvodnění zařazení Bank Saderat Iran na uvedený seznam se téměř shoduje s odůvodněním uvedeným v rozhodnutí 2010/413.
- 15 Dopisem ze dne 27. července 2010 uvědomila Rada Bank Saderat Iran o jejím zařazení na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413 a na seznam obsažený v příloze V nařízení č. 423/2007.
- 16 Dopisy z 18. a 25. srpna a 2., 9. a 30. září 2010 vyzvala Bank Saderat Iran Radu, aby jí sdělila, na základě jakých skutečností vůči ní přijala omezující opatření. Dopisem ze dne 15. září 2010 dotyčná banka rovněž požádala Radu o opětovné přezkoumání uvedeného rozhodnutí.

- 17 Příloha II rozhodnutí 2010/413 byla revidována a přepracována rozhodnutím 2010/644 přijatým dne 25. října 2010. V bodě 2 odůvodnění tohoto rozhodnutí Rada uvádí, že vzala v úvahu připomínky, jež jí předložily dotčené osoby a subjekty.
- 18 Název Bank Saderat Iran byl převzat do bodu 7 seznamu subjektů uvedeného v tabulce I přílohy II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644. V odůvodnění se již neuvádí, že jde o banku ve vlastnictví íránského státu, v níž 94 % kapitálu vlastní íránská vláda, ale že ji zčásti vlastní íránská vláda. Ve zbývající části je odůvodnění totožné s odůvodněním uvedeným v rozhodnutí 2010/413.
- 19 Nařízení č. 423/2007 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením č. 961/2010, přijatým dne 25. října 2010. Článek 16 odst. 2 tohoto nařízení uvádí:
- „Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které patří osobám, subjektům a orgánům uvedeným v příloze VIII nebo které jsou jimi vlastněny, drženy či ovládány. Příloha VIII obsahuje seznam fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů, které byly v souladu s čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 označeny jako:
- a) osoby, subjekty či orgány spojené s íránskými jadernými činnostmi, jež by mohly ohrozit nešíření, nebo s vývojem nosičů jaderných zbraní Íránem nebo tyto činnosti podporující [osoby, subjekty či orgány podílející se na íránských jaderných činnostech, jež by mohly ohrozit nešíření, nebo na vývoji nosičů jaderných zbraní Íránem nebo s těmito činnostmi či vývojem přímo spojené nebo je podporující], a to i prostřednictvím pořízování zakázaného zboží a technologií, nebo jako osoby, subjekty či orgány, které jsou vlastněny nebo ovládány uvedenými osobami, subjekty či orgány, a to i nedovolenými prostředky, nebo které jednají jejich jménem nebo na jejich příkaz;
 - b) fyzické nebo právnické osoby, subjekty či orgány, které napomáhaly osobám, subjektům či orgánům uvedeným na seznamu vyhnout se ustanovením tohoto nařízení, rozhodnutí [...] 2010/413[...] nebo rezolucí [...] 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) a 1929 (2010) nebo tato ustanovení porušit;
- [...]“
- 20 Rada zařadila název Bank Saderat Iran do bodu 7 seznamu právnických osob, subjektů a orgánů uvedeného v příloze VIII části B nařízení č. 961/2010. Odůvodnění tohoto zařazení se téměř shoduje s odůvodněním uvedeným v rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644.
- 21 Na dopis Bank Saderat Iran ze dne 15. září 2010 odpověděla Rada dopisem ze dne 28. října 2010, v němž sdělila, že žádost dotčené banky o vyřazení jejího názvu ze seznamu obsaženého v příloze II rozhodnutí 2010/413 a ze seznamu obsaženého v příloze VIII nařízení č. 961/2010 se po přezkoumání zamítá. Rada v tomto ohledu upřesnila, že nesdílí názor Bank Saderat Iran, že její činnosti související s akreditivou nemohly přispívat k šíření jaderných zbraní. V odpověď na žádost Bank Saderat Iran o přístup ke spisu jí Rada poskytla kopie dvou návrhů na přijetí omezujících opatření předložených členskými státy (dále jen „návrhy poskytnuté dne 28. října 2010“).
- 22 Dne 31. května 2011 předala Rada Bank Saderat Iran v příloze k duplice předložené v rámci řízení o žalobě na neplatnost, které vedlo k vydání napadeného rozsudku, dokument Rady ze dne 27. května 2011, který obsahoval výňatek z třetího návrhu na zařazení Bank Saderat Iran na seznam subjektů, na něž se vztahují omezující opatření (dále jen „třetí návrh“).
- 23 Dne 1. prosince 2011 Rada po přezkumu rozhodla v rozhodnutí 2011/783 o ponechání Bank Saderat Iran na seznamu uvedeném v rozhodnutí 2010/413 a v prováděcím nařízení č. 1245/2011 o ponechání dotčené banky na seznamu uvedeném v nařízení č. 961/2010.

- 24 S odkazem na závěry Evropské rady ze dne 9. prosince 2011 přijala Rada nová opatření prostřednictvím rozhodnutí 2012/35/SZBP ze dne 23. ledna 2012, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. L 19, s. 22).
- 25 Dne 23. března 2012 přijala Rada nová opatření prostřednictvím nařízení č. 267/2012, kterým se ruší a nahrazuje nařízení č. 961/2010. Zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů je stanoveno v článku 23 nařízení č. 267/2012. Článek 23 odst. 2 tudíž zní takto:
- „Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které patří osobám, subjektům a orgánům uvedeným v příloze IX nebo které jsou jimi vlastněny, drženy či ovládány. Příloha IX obsahuje seznam fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů, které byly v souladu s čl. 20 odst. 1 písm. b) a c) rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP označeny jako:
- a) osoby, subjekty či orgány spojené s íránskými jadernými činnostmi, jež by mohly ohrozit nešíření, nebo s vývojem nosičů jaderných zbraní Íránem nebo tyto činnosti podporující [osoby, subjekty či orgány podílející se na íránských jaderných činnostech, jež by mohly ohrozit nešíření, nebo na vývoji nosičů jaderných zbraní Íránem nebo s těmito činnostmi či vývojem přímo spojené nebo je podporující], a to i prostřednictvím pořízování zakázaného zboží a technologií, nebo jako osoby, subjekty či orgány, které jsou vlastněny nebo ovládány uvedenými osobami, subjekty či orgány, a to i nedovolenými prostředky, nebo které jednají jejich jménem nebo na jejich příkaz;
 - b) fyzické nebo právnické osoby, subjekty či orgány, které napomáhaly osobám, subjektům či orgánům uvedeným na seznamu obcházet nebo porušovat ustanovení tohoto nařízení, rozhodnutí [...] 2010/413[...] nebo rezolucí [...] č. 1737 (2006), č. 1747 (2007), č. 1803 (2008) a č. 1929 (2010);
- [...]
- d) další osoby, subjekty nebo orgány, které poskytují íránské vládě podporu, například finanční, logistickou či materiální pomoc, nebo osoby a subjekty, které jsou s nimi spojeny;
- [...]“
- 26 Bank Saderat Iran byla zařazena do bodu 7 tabulky B v hlavě I přílohy IX nařízení č. 267/2012. Odůvodnění tohoto zařazení se téměř shoduje s odůvodněním uvedeným v rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 27 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. října 2010 podala Bank Saderat Iran žalobu, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010. Následně rozšířila svá návrhová žádání tak, že navrhla rovněž zrušení rozhodnutí 2010/644, nařízení č. 961/2010, rozhodnutí 2011/783, prováděcího nařízení č. 1245/2011 a nařízení č. 267/2012 v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají.
- 28 Tribunál nejprve odmítl argumentaci Rady a Komise, podle níž se Bank Saderat Iran nemůže dovolávat ochrany a záruk spojených se základními právy.
- 29 Poté Tribunál zkoumal žalobu podanou Bank Saderat Iran. Bank Saderat Iran uplatňovala tři žalobní důvody. První žalobní důvod vycházel z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z porušení jejího práva na obhajobu a na účinnou soudní ochranu. Druhý žalobní důvod vycházel ze zjevně nesprávného posouzení v souvislosti s přijetím omezujících opatření vůči Bank Saderat Iran. Třetí žalobní důvod vycházel z porušení zásady proporcionality.

- 30 V rámci prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění, porušení práva Bank Saderat Iran na obhajobu a na účinnou soudní ochranu, zkoumal Tribunál každý z důvodů týkajících se Bank Saderat Iran, které byly uvedeny ve sporných aktech a v návrzích na přijetí omezujících opatření. Shledal, že Rada porušila povinnost uvést odůvodnění ve vztahu k druhému důvodu týkajícímu se finančních služeb, neboť tento důvod nebyl dostatečně přesný. Z důvodu této nedostatečné přesnosti bylo v souvislosti s druhým důvodem porušeno i právo Bank Saderat Iran na soudní ochranu. Toto právo bylo navíc porušeno ve vztahu k rozhodnutí 2010/413, prováděcímu nařízení č. 668/2010, rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010, a to z důvodu opožděného poskytnutí třetího návrhu na přijetí omezujících opatření. Tribunál konečně shledal, že přezkum rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 byl stížen vadou, neboť spis neobsahoval nic, co by naznačovalo, že Rada ověřila relevanci a podloženost informací týkajících se Bank Saderat Iran. Tribunál proto prvnímu žalobnímu důvodu vyhověl v rozsahu, v němž se týkal rozhodnutí 2010/413, prováděcího nařízení č. 668/2010, rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010.
- 31 Poté Tribunál zkoumal druhý žalobní důvod, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení v souvislosti s přijetím omezujících opatření vůči Bank Saderat Iran. Tento přezkum byl zaměřen na důvody, jež byly považovány za dostatečně přesné, a tudíž povinnost uvést odůvodnění nebyla v jejich případě porušena. Vzhledem k tomu, že žádný z těchto důvodů uplatněných Radou vůči Bank Saderat Iran neospravedlňoval přijetí omezujících opatření vůči uvedené bance, Tribunál druhému žalobnímu důvodu vyhověl a sporné akty zrušil v rozsahu, v němž se týkají Bank Saderat Iran, aniž bylo nutné zkoumat třetí žalobní důvod, vycházející z porušení zásady proporcionality.
- 32 Bank Saderat Iran tvrdila, že se nařízení č. 267/2012 ve vztahu k ní jeví jako rozhodnutí přijaté ve formě nařízení, a nikoli jako opravdové nařízení. Článek 60 druhý pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie proto nebyl podle ní v projednávané věci použitelný. Tribunál v bodě 123 napadeného rozsudku konstatoval, že s ohledem na judikaturu Soudního dvora má nařízení č. 267/2012, včetně jeho přílohy IX, povahu nařízení, neboť jeho čl. 51 druhý pododstavec stanoví, že toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech, což odpovídá účinkům nařízení stanoveným v článku 288 SFEU. Článek 60 druhý pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie se tedy v projednávané věci použije.

Návrhová žádání účastníků řízení

K hlavnímu kasačnímu opravnému prostředku

- 33 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek;
 - pravomocně rozhodl ve sporu a zamítl žalobu podanou Bank Saderat Iran proti sporným aktům;
 - uložil Bank Saderat Iran náhradu nákladů vynaložených Radou v řízení v prvním stupni i v řízení o tomto kasačním opravném prostředku.
- 34 Bank Saderat Iran navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 35 Komise v plném rozsahu podporuje návrhová žádání, jež Rada uvedla ve svém kasačním opravném prostředku.

- 36 Spojené království Velké Británie a Severního Irska navrhuje, aby Soudní dvůr kasačnickému opravnému prostředku vyhověl, napadený rozsudek zrušil a žalobu podanou Bank Saderat Iran namířenou proti sporným aktům zamítl.

K vedlejšímu kasačnickému opravnému prostředku

- 37 Bank Saderat Iran navrhuje, aby Soudní dvůr:
- vyhověl vedlejšímu kasačnickému opravnému prostředku a zrušil rozsudek Tribunálu s ohledem na pochybení uvedená ve vedlejší kasačnickém opravném prostředku;
 - zrušil sporné akty (pojímané jednotlivě) v rozsahu, v němž se vztahují na Bank Saderat Iran, a
 - uložil Radě náhradu nákladů vynaložených Bank Saderat Iran v souvislosti s vedlejší kasačnickým opravným prostředkem.
- 38 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr vedlejší kasačnický opravný prostředek zamítl a uložil Bank Saderat Iran náhradu nákladů souvisejících s tímto kasačnickým opravným prostředkem.

K hlavnímu kasačnickému opravnému prostředku

- 39 Rada tvrdí, že napadený rozsudek je stížen několika vadami spočívajícími v nesprávném právním posouzení.

K námitce nepřijatelnosti žalobních důvodů vycházejících z porušení základních práv

Napadený rozsudek

- 40 Tribunál v bodě 44 napadeného rozsudku odmítl argumentaci Rady a Komise, podle které se Bank Saderat Iran nemůže dovolávat ochrany a záruk spojených se základními právy. V bodě 39 tohoto rozsudku shledal, že unijní právo neobsahuje pravidlo, jež by právníkům osobám, které jsou odnoží třetího státu, znemožňovalo dovolávat se ve svůj prospěch ochrany a záruk spojených se základními právy, přičemž v bodě 40 uvedeného rozsudku konstatoval, že Rada a Komise tak jako tak nevedly žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné prokázat, že Bank Saderat Iran byla skutečně odnoží íránského státu.

Argumentace účastníků řízení

- 41 Rada vyjadřuje výhrady předně vůči bodům 34 až 43 napadeného rozsudku. Je názoru, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že shledal, že i kdyby bylo prokázáno, že Bank Saderat Iran je odnoží íránského státu, mohla by se tato banka dovolávat u unijního soudu ve svůj prospěch ochrany a záruk spojených se základními právy.
- 42 Svůj argument opírá o článek 34 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), který vylučuje, aby k Evropskému soudu pro lidská práva podávaly stížnosti vládní organizace a podobné subjekty, a o další srovnatelná ustanovení, jako je článek 44 Americké úmluvy o lidských právech ze dne 22. listopadu 1969. *Ratio legis* podle Rady spočívá v tom, že stát nemůže být nositelem základních práv. Třebaže Smlouvy o Unii a Listina základních práv Evropské unie neobsahují ustanovení obdobné článku 34 EÚLP, platí podle názoru Rady stejná zásada.

- 43 Rada má za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení i tím, že konstatoval, že neexistuje žádná skutečnost, na jejímž základě by bylo možné prokázat, že Bank Saderat Iran je skutečně vládní organizací. Rada v této souvislosti zmiňuje:
- judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které je k určení, zda určitý subjekt je vládní či nevládní organizací nebo subjektem, nutno pečlivě zkoumat každý faktický a právní kontext;
 - práce Komise Organizace spojených národů pro mezinárodní právo, a zejména komentáře týkající se čl. 2 písm. b) Úmluvy Organizace spojených národů o jurisdikčních imunitách států a jejich majetku, přijaté dne 2. prosince 2004, podle nichž pojem „agentury nebo organizace státu či jiné subjekty“ může zahrnovat státní podniky nebo jiné subjekty založené státem, které provádějí obchodní transakce, a
 - judikaturu Soudního dvora v oblasti podpory (rozsudek Francie v. Komise, C-482/99, EU:C:2002:294, bod 55).
- 44 Tribunál měl tedy podle Rady neprávem za to, že jelikož Bank Saderat Iran vyvíjí podnikatelské činnosti podléhající obecné právní úpravě, nelze tyto činnosti považovat za „veřejnou službu“, přestože jsou nezbytné pro fungování hospodářství určitého státu. Tribunál rovněž náležitě nezohlednil vliv iránské vlády na Bank Saderat Iran, navzdory snížení kapitálové účasti této vlády v důsledku privatizace.
- 45 Bank Saderat Iran zpochybňuje argumentaci Rady.

Závěry Soudního dvora

- 46 Je třeba podotknout, že žaloba podaná Bank Saderat Iran spadá pod čl. 275 druhý pododstavec SFEU (rozsudky Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 50, a Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 48).
- 47 Bank Saderat Iran uplatňuje žalobní důvody vycházející z porušení jejího práva na obhajobu a na účinnou soudní ochranu. Těchto práv se může dovolávat každá fyzická osoba nebo každý subjekt podávající žalobu k unijním soudům (rozsudek Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 49).
- 48 Totéž platí pro žalobní důvody vycházející z porušení podstatných formálních náležitostí, jako je důvod vycházející z porušení povinnosti odůvodnění aktu (rozsudek Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 50).
- 49 Pokud jde o žalobní důvody vycházející ze zjevně nesprávného posouzení nebo z porušení obecné zásady proporcionality, je třeba konstatovat, že se otázka možnosti státní entity uplatnit tyto důvody týká merita sporu (rozsudek Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 51, a Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 51).
- 50 Vzhledem k výše uvedenému je třeba tento důvod uplatněný Radou zamítnout, aniž je třeba posoudit argument vycházející z pochybení Tribunálu v tom, že shledal, že není prokázáno, že Bank Saderat Iran je státní entitou, neboť tento argument je irelevantní.

K povinnosti uvést odůvodnění, právu na obhajobu, právu na účinnou soudní ochranu a přístupu ke spisu

Napadený rozsudek

- 51 Tribunál v bodech 47 až 49 napadeného rozsudku připomněl judikaturu týkající se povinnosti odůvodnění aktů, zakotvené v čl. 296 druhém pododstavci SFEU. V bodech 50 až 53 tohoto rozsudku připomněl judikaturu týkající se práva na obhajobu a povinnosti sdělit skutečnosti zohledněné v neprospěch dotyčného subjektu, aby tento subjekt mohl účelně vyjádřit stanovisko k těmto skutečnostem.
- 52 V bodech 61 a 62 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že pro posouzení, zda byla dodržena povinnost uvést odůvodnění a povinnost sdělit Bank Saderat Iran skutečnosti zohledněné v její neprospěch, je nutno vzít v úvahu nejen odůvodnění obsažené ve sporných aktech, ale také ony dva návrhy na přijetí omezujících opatření, které Rada poskytla Bank Saderat Iran v dopise ze dne 28. října 2010, jakož i třetí návrh, který Rada přiložila k duplice podané dne 31. května 2011. Podle Tribunálu byly tyto návrhy předloženy delegacím členských států v souvislosti s přijímáním omezujících opatření vůči Bank Saderat Iran, a jsou tedy na nich tato opatření založena.
- 53 V bodě 63 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval:
- „[...] je pravda, že ony tři návrhy byly [Bank Saderat Iran] poskytnuty po podání žaloby a v případě návrhu přiloženého k duplice dokonce až po úpravě návrhových žádání provedené v návaznosti na přijetí rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010. Proto nemohou být platnou součástí odůvodnění rozhodnutí 2010/413, prováděcího nařízení č. 668/2010 a – u návrhu přiloženého k duplice – rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010. Lze je však vzít v úvahu při posuzování legality pozdějších aktů, tj. rozhodnutí 2011/783, prováděcího nařízení č. 1245/2011 a nařízení č. 267/2012 v případě všech tří návrhů, jakož i rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010 v případě návrhů poskytnutých dne 28. října 2010.“
- 54 V bodech 64 až 73 napadeného rozsudku Tribunál zkoumal každý z důvodů uvedených ve sporných aktech a v návrzích na přijetí omezujících opatření. Body 64 až 66 zní takto:
- „64 V[e] [sporných] aktech jsou zmíněny následující čtyři důvody týkající se [Bank Saderat Iran]:
- [Bank Saderat Iran] je ve vlastnictví íránského státu, který podle rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 vlastní 94 % jejího kapitálu, nebo podle pozdějších aktů ji vlastní zčásti [dále jen ‚první důvod‘];
 - [Bank Saderat Iran] poskytla finanční služby subjektům zajišťujícím dodávky pro íránský jaderný program a program na výrobu balistických raket, včetně subjektů uvedených v rezoluci [...] 1737 (2006) [dále jen ‚druhý důvod‘];
 - [Bank Saderat Iran] ještě v březnu roku 2009 vyřizovala platby a akreditivy pro Organizaci obranného průmyslu (dále jen „DIO“) a pro Iran Electronics Industries (dále jen „IEI“), na které se vztahovala omezující opatření [dále jen ‚třetí důvod‘];
 - v roce 2003 vyřizovala [Bank Saderat Iran] akreditiv pro Mesbah Energy Company, která byla zapojena do íránského jaderného programu [dále jen ‚čtvrtý důvod‘].
- 65 Odůvodnění uvedené v návrzích na přijetí omezujících opatření připojených k dopisu Rady ze dne 28. října 2010 se plně shoduje s odůvodněním uvedeným v [napadených] aktech.

66 Třetí návrh na přijetí omezujících opatření, který je přiložen k duplice, doplňuje pátý důvod, podle něhož žalobkyně údajně poskytla finanční služby Sanam Industria Group.“

55 V bodě 73 Tribunál učinil závěr, že v případě druhého důvodu Rada porušila povinnost uvést odůvodnění i povinnost sdělit Bank Saderat Iran skutečnosti zohledněné v její neprospěch, neboť tento důvod není dostatečně přesný, ale že u ostatních důvodů byly tyto povinnosti splněny.

56 V souvislosti s přístupem ke spisu Tribunál v bodě 79 napadeného rozsudku shledal, že Rada neposkytla Bank Saderat Iran přístup k návrhům na přijetí omezujících opatření včas, neboť dva z uvedených návrhů poskytla dotyčné bance až v příloze k dopisu ze dne 28. října 2010 a třetí z těchto návrhů až v příloze k duplice, ačkoli lhůta, kterou Rada stanovila Bank Saderat Iran k předložení připomínek v návaznosti na přijetí rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 uplynula dne 15. září 2010.

57 Při posuzování skutečnosti, zda Bank Saderat Iran měla možnost účelně vyjádřit své stanovisko, měl Tribunál v bodech 82 a 83 napadeného rozsudku za to, že Bank Saderat Iran měla příležitost účelně vyjádřit své stanovisko, avšak s výjimkou druhého důvodu předloženého Radou, který je příliš neurčitý, a dále s výjimkou oněch tří návrhů na přijetí omezujících opatření, neboť je k 15. září 2010 neměla k dispozici.

58 V bodě 86 napadeného rozsudku Tribunál shledal, že připomínky předložené Bank Saderat Iran Rada v rámci přezkoumání zohlednila. V bodě 85 tohoto rozsudku zejména uvedl, že Rada opravila zmínku o podílu íránského státu na kapitálu Bank Saderat Iran, jejíž správnost tato banka zpochybňovala.

59 V bodě 90 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že právo Bank Saderat Iran na účinnou soudní ochranu bylo vzhledem k neurčitosti druhého důvodu uplatněného Radou a opožděnému poskytnutí oněch tří návrhů na přijetí omezujících opatření porušeno.

Argumentace účastníků řízení

60 Zaprvé Rada má v části argumentace nadepsané „Povinnost uvést odůvodnění“ za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že každý z důvodů posuzoval samostatně namísto toho, aby je posoudil jako celek. Mezi těmito důvody podle Rady zjevně existuje vzájemná spojitost. Konkrétně třetí a čtvrtý důvod jsou zpřesňujícím popisem jednání zmíněného v druhém důvodu. Přestože tento druhý důvod jmenovitě neoznačoval subjekty uvedené na seznamech OSN a Unie, kterým Bank Saderat Iran poskytovala bankovní služby, tato banka mohla zpochybnit uvedený důvod v případě, že by žádný z jejích klientů nebyl na seznamech OSN nebo Unie uveden.

61 Komise tvrdí, že názor Tribunálu zastávaný v bodě 73 napadeného rozsudku, podle něhož je žaloba na neplatnost, pokud jde o některé důvody opodstatněná, avšak v případě druhého důvodu tomu tak není, je neobhajitelný. Nelze mít za to, že Rada porušila povinnost uvést odůvodnění a povinnost sdělit Bank Saderat Iran vytýkané skutečnosti pro každý důvod samostatně.

62 Spojené království ve vyjádření vedlejšího účastníka rovněž zpochybňuje závěr Tribunálu, že druhý důvod je příliš neurčitý, neboť tento důvod musí být vykládán ve spojení s důvody, které po něm následují.

63 Zadruhé v části argumentace nadepsané „Přístup ke spisu“ Rada zpochybňuje konstatování Tribunálu učiněné v bodě 61 napadeného rozsudku, podle něhož „pro posouzení, zda byla dodržena povinnost uvést odůvodnění a povinnost sdělit dotyčnému subjektu skutečnosti zohledněné v jeho neprospěch, je nutno vzít v úvahu nejen odůvodnění obsažené v[e] [sporných] aktech, ale také ony tři návrhy na přijetí omezujících opatření, které Rada [Bank Saderat Iran] poskytla“.

- 64 Rada tvrdí, že Tribunál chybně použil judikaturu, již citoval v bodě 52 napadeného rozsudku, která byla formulována v kontextu prvních věcí týkajících se terorismu, kdy nebyl předložen žádný důvod, který by ospravedlňoval zařazení na seznam osob, subjektů a orgánů, na něž se vztahují omezující opatření, a za těchto okolností byly výrazy „důvody“ a „skutečnosti“ vzájemně zaměnitelné. V projednávané věci obsahovaly dotyčné akty důvody, takže nebyl dán žádný důvod k poskytnutí návrhů na přijetí omezujících opatření, které každopádně neměly žádnou přidanou hodnotu.
- 65 Pokud jde o informace, které nebyly uvedeny v odůvodnění předloženém Radou, ani tyto nemusely být sděleny každá zvláště, neboť nelze automaticky předpokládat, že Rada těchto informací využila jako důvodů a důkazů. Tribunál měl podle Rady použít judikaturu, již citoval v bodě 53 napadeného rozsudku, podle které platí, že jsou-li důvody dostatečně přesné, je Rada povinna poskytnout přístup ke všem nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se dotčeného opatření pouze na žádost dotyčné osoby (rozsudek *Bank Melli Iran v. Rada*, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 97).
- 66 Spojené království s odkazem na bod 111 rozsudku *Komise a další v. Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518) tvrdí, že pokud jde o seznamy subjektů, na něž se vztahují omezující opatření, muselo být zpřístupněno pouze odůvodnění zařazení dotyčných subjektů na tyto seznamy, jež podala Rada, a nikoli návrhy na zařazení těchto subjektů na uvedené seznamy.
- 67 *Bank Saderat Iran* se ztotožňuje s argumentací Tribunálu. Tvrdí, že třetí a čtvrtý důvod nijak druhý důvod neupřesňují.
- 68 *Bank Saderat Iran* poukazuje na to, že Rada byla povinna poskytnout návrhy na zařazení na uvedené seznamy k samotnému datu tohoto zařazení nebo krátce po něm, neboť se jednalo o jediné materiály tvořící spis. Na tvrzení Rady, že získání těchto návrhů na zařazení nebylo pro *Bank Saderat Iran* užitečné, *Bank Saderat Iran* odpovídá, že Radě nepřísluší posuzovat, který materiál obsažený ve spisu by mohl být pro žalobce relevantní. Kdyby se Radě umožnilo vybrat ze spisu materiál, k němuž je třeba přihlížet, bylo by to v rozporu s právem na obhajobu.
- 69 *Bank Saderat Iran* zpochybňuje argument, že v projednávané věci měla být uplatněna judikatura plynoucí z rozsudku *Bank Melli Iran v. Rada* (T-390/08, EU:T:2009:401), neboť neměla k dispozici dostatečně přesné informace, které by jí umožnily účelně vyjádřit stanovisko ke skutečnostem zohledněným v její neprospěch. Zdůrazňuje, že Tribunál i Rada vycházely ze skutečnosti, že návrhy na zařazení na seznamy subjektů, na něž se vztahují omezující opatření, představují důkazy, ačkoli tomu tak nebylo.

Závěry Soudního dvora

- 70 Podle ustálené judikatury je cílem povinnosti uvést odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby, jež je logickým důsledkem zásady dodržování práva na obhajobu, zaprvé poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt opodstatněný, nebo je případně stížen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před unijním soudem, a zadruhé umožnit tomuto soudu přezkoumat legalitu tohoto aktu (viz rozsudky *Rada v. Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 49 a citovaná judikatura, jakož i *Rada v. Bank Mellat*, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 74).
- 71 Odůvodnění požadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na konkrétních okolnostech daného případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jímž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna

právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 53 a citovaná judikatura). Akt nepříznivě zasahující do právního postavení osoby je dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (rozsudky Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 71, a Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 75).

- 72 Pokud jde o omezující opatření, není sice nutné zacházet až tak daleko, aby byla vyžadována podrobná odpověď na připomínky předložené dotčenou osobou, avšak povinnost uvést odůvodnění zakotvená v článku 296 SFEU za všech okolností, a to i v případech, kdy odůvodnění unijního aktu odpovídá důvodům uvedeným mezinárodním orgánem, implikuje, že toto odůvodnění uvede individuální, specifické a konkrétní důvody, na základě kterých mají příslušné orgány za to, že je vůči dotčené osobě nutné přijmout omezující opatření. Unijní soud musí tedy zejména ověřit, zda jsou uváděné důvody dostatečně přesné a konkrétní (v tomto smyslu viz rozsudky Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 116 a 118, jakož i Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 76).
- 73 V projednávané věci se Tribunál při posuzování druhého důvodu nedopustil nesprávného právního posouzení, neboť Rada před ním neuplatnila argument, že druhý až čtvrtý důvod musí být vykládány ve vzájemném spojení.
- 74 Každopádně i za předpokladu, že by uvedený druhý důvod měl být chápán ve světle třetího a čtvrtého důvodu – jak tvrdí Rada – výklad uvedených důvodů ve vzájemném spojení by Bank Saderat Iran neumožnil konkrétně zjistit, které bankovní služby tato banka poskytovala kterým subjektům „zajišťujícím dodávky pro iránský jaderný program a program na výrobu balistických raket“, z nichž některé jsou „uveden[y] v rezoluci [...] 1737 (2006)“. Tribunálu nelze za těchto okolností vytýkat, že v bodě 73 napadeného rozsudku učinil závěr, že druhý důvod zařazení na uvedené seznamy je příliš neurčitý.
- 75 Pokud jde konečně o přístup ke spisu, Tribunál v bodech 77, 83 a 102 napadeného rozsudku právem shledal, že Rada byla před přijetím omezujících opatření povinna zajistit, aby skutečnosti zohledněné v neprospěch Bank Saderat Iran mohly být dotčené bance oznámeny včas tak, aby mohla účelně vyjádřit své stanovisko, a že včasným neposkytnutím oněch tří návrhů na přijetí omezujících opatření bylo porušeno právo Bank Saderat Iran na obhajobu a na účinnou soudní ochranu, což mělo dopad na legalitu rozhodnutí 2010/413, prováděcího nařízení č. 668/2010, rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010 v rozsahu, v němž se tyto akty týkaly Bank Saderat Iran.

K vadám týkajícím se posouzení provedeného Radou

Napadený rozsudek

- 76 Rovněž v rámci žalobního důvodu vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění, práva na obhajobu a na účinnou soudní ochranu shrnul Tribunál argument uplatněný Bank Saderat Iran takto:
- „91 [Bank Saderat Iran] tvrdí, že Rada neprovedla skutečné posouzení okolností projednávané věci, nýbrž pouze přijala návrhy předložené členskými státy. Tato vada se podle ní týká jak posouzení provedeného před přijetím omezujících opatření, která jsou vůči ní namířena, tak pravidelného přezkoumání těchto opatření.“

77 Tribunál rozhodl takto:

„95 Spis v projednávané věci neobsahuje nic, co by naznačovalo, že Rada ověřila relevanci a opodstatněnost skutečností týkajících [podloženost materiálu týkajícího] se [Bank Saderat Iran], které jí byly předloženy [který jí byl předložen] před přijetím rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010. Naopak chybný údaj obsažený v těchto aktech o rozsahu účasti íránského státu v kapitálu [Bank Saderat Iran], jehož nesprávnost Rada nepopírá, spíše dokládá, že v tomto směru nebylo provedeno žádné ověření.

96 Dále z bodů 84 až 86 výše vyplývá, že Rada při přijímání následných [sporných] aktů přezkoumala okolnosti projednávané věci s ohledem na připomínky [Bank Saderat Iran], neboť údaj o účasti íránského státu v kapitálu [této banky] opravila a vyjádřila se k její argumentaci týkající se činností souvisejících s akreditivy.

[...]

98 Za těchto okolností je nutno přijmout argumenty [Bank Saderat Iran] ohledně vad týkajících se posouzení provedeného Radou v případě rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 a ve zbývající části je odmítnout.“

78 V bodě 100 napadeného rozsudku učinil Tribunál závěr, že Rada při přijímání rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 nedodržela povinnost posoudit, zda jsou informace a důkazy o [Bank Saderat Iran], které byly Radě předloženy, relevantní a podložené, v důsledku čehož jsou tedy uvedené akty stíženy protiprávností.

Argumentace účastníků řízení

79 Rada, podporovaná Komisí, má za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 94 a 95 napadeného rozsudku vyžadoval, aby spis obsahoval údaje, jež by naznačovaly, že Rada ověřila informace, které jí byly předloženy. Tvrdí, že nelze určit, jaké indicie je třeba předložit k prokázání skutečnosti, že členové Rady toto ověření skutečně provedli, a dále že některé informace pocházejí z důvěrných zdrojů, k nimž členové Rady jako celek nemají přístup.

80 Bank Saderat Iran tvrdí, že právní zásada, podle které musí Rada posoudit relevanci a podloženost informací a důkazů, které jí byly předloženy, není zpochybňována. Je toho názoru, že Tribunál byl oprávněn dovolávat se nedostatku důkazů o skutečnosti, že Rada provedla náležité ověření, k podložení svého závěru, že toto ověření provedeno nebylo. Dále uvádí, že Rada uznává, že nijak neověřila tvrzení obsažená v návrzích o označení Bank Saderat Iran jako subjektu, na něž se vztahují omezující opatření, které jí byly předloženy, a to konkrétně proto, že neměla přístup k důkazům podírajícím tato tvrzení, jež byly považovány za důvěrné.

Závěry Soudního dvora

81 Z napadeného rozsudku vyplývá, že Bank Saderat Iran byla zařazena na seznamy subjektů, na něž se vztahují omezující opatření, prostřednictvím přijetí rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010, a to pouze na základě návrhů na zařazení předložených členskými státy. Tribunál však nevysvětluje, jak by tato skutečnost mohla být jedním z důvodů neplatnosti uvedených v článku 263 SFEU.

- 82 Jak uvedla generální advokátka v bodě 95 stanoviska, nic nenasvědčuje tomu, že by ověření relevance a podloženosti materiálu týkajícího se Bank Saderat Iran, které byly předloženy Radě před přijetím rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010, představovalo podstatnou formální náležitost přijetí těchto aktů, jejíž nedodržení by mohlo vést k protiprávnosti těchto aktů. Tribunál neukázal, že by takováto náležitost byla zakotvena ve Smlouvě o FEU nebo v některém aktu sekundárního práva.
- 83 Tribunál nevysvětlil ani to, jak by tato skutečnost mohla přispívat k porušení povinnosti uvést odůvodnění, práva Bank Saderat Iran na obhajobu nebo jejího práva na účinnou soudní ochranu, kterých se Bank Saderat Iran dovolávala v rámci prvního žalobního důvodu, nebo též k porušení jakéhokoli jiného právního pravidla.
- 84 Vzhledem k tomu, že Tribunál neukázal, že z důvodu neověření relevance a podloženosti materiálu týkajícího se Bank Saderat Iran by některý z důvodů neplatnosti uvedených v článku 263 SFEU měl dopad na platnost rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010, je třeba konstatovat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 94 napadeného rozsudku shledal, že při přijetí prvního aktu, kterým se stanoví omezující opatření vůči subjektům údajně zapojeným do šíření jaderných zbraní je Rada povinna zkoumat, zda jsou informace a důkazy, které jí byly předloženy členským státem nebo vysokým představitelem Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, relevantní a podložené. Též nesprávného právního posouzení se tudíž Tribunál dopustil tím, že v bodě 100 napadeného rozsudku učinil závěr, že při přijímání rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 Rada nedodržela povinnost posoudit, zda jsou informace a důkazy o Bank Saderat Iran, které byly Radě předloženy, relevantní a podložené, v důsledku čehož jsou tedy uvedené akty v tomto ohledu protiprávní.

Ke zjevně nesprávnému posouzení

Napadený rozsudek

- 85 V bodě 106 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že s ohledem na nedostatek odůvodnění týkající se druhého důvodu uplatněného Radou vůči Bank Saderat Iran bylo třeba se omezit na ověření opodstatněnosti prvního, třetího, čtvrtého a pátého uplatněného důvodu.
- 86 V bodě 107 uvedeného rozsudku Tribunál shledal, že první důvod, a sice že Bank Saderat Iran je bankou, v níž 94 % kapitálu vlastní iránský stát, je založen na nesprávném skutkovém zjištění, a nemůže proto odůvodňovat omezující opatření přijatá vůči ní v rozhodnutí 2010/413 a v prováděcím nařízení č. 668/2010.
- 87 Pokud jde o čtvrtý důvod, týkající se Mesbah Energy Company, Tribunál v bodě 109 téhož rozsudku shledal, že Rada nepředložila žádný důkaz nebo informaci, které by dokládaly, že takové služby byly poskytovány nebo že Bank Saderat Iran věděla o zapojení společnosti Mesbah Energy Company, na kterou se v roce 2003 ještě nevztahovala omezující opatření, do šíření jaderných zbraní.
- 88 V bodě 110 napadeného rozsudku Tribunál shledal, že tentýž závěr platí pro pátý důvod potud, pokud je dotčena legalita rozhodnutí 2011/783, prováděcího nařízení č. 1245/2011 a nařízení č. 267/2012. Bank Saderat Iran totiž popírá, že poskytla finanční služby Sanam Industria Group po přijetí omezujících opatření vůči této společnosti, ale Rada nepředkládá žádnou skutečnost, která by prokázala opak nebo prokázala, že Bank Saderat Iran věděla o tom, že Sanam Industria Group byla zapojena do šíření jaderných zbraní již před tím, než byla vůči poslední uvedené přijata omezující opatření.
- 89 Pokud jde o třetí důvod, Bank Saderat Iran nezpochybňovala, že se DIO a IEI podílely na činnostech spojených se šířením jaderných zbraní, ale to, že služby, které těmto subjektům poskytla, odůvodňovaly přijetí omezujících opatření vůči ní. V tomto ohledu v podstatě tvrdila, že uvedené

služby byly běžnými bankovními službami poskytnutými v minulosti v rámci vyřizování vývozních akreditivů vystavených jinými nezúčastněnými bankami a netýkaly se transakcí spojených se šířením jaderných zbraní. Tribunál k tomu, aby mohl ověřit opodstatněnost těchto argumentů, požádal Radu, aby mu poskytla podrobné informace týkající se akreditivů, jež Bank Saderat Iran vyřizovala pro DIO a IEI. Vzhledem k tomu, že Rada v odpověď na žádost Tribunálu žádné informace neposkytla, Tribunál v bodě 116 napadeného rozsudku shledal, že nemožnost ověřit opodstatněnost argumentů uplatněných Bank Saderat Iran musí být přičtena skutečnosti, že Rada nedodržela povinnost předložit příslušné důkazy a informace.

- 90 S ohledem na tyto skutečnosti dospěl Tribunál v bodě 116 napadeného rozsudku k závěru, že je třeba druhému žalobnímu důvodu vyhovět.

Argumentace účastníků řízení

- 91 Pokud jde o čtvrtý důvod týkající se akreditivu pro společnost Mesbah Energy Company, Rada tvrdí, že Tribunál náležitě nezohlednil ilegalitu činností, což znamená, že důkazy pocházejí z důvěrných zdrojů a nemohou být poskytnuty ve všech případech. Rovněž zdůrazňuje zásadu vzájemné důvěry mezi členskými státy a orgány, jakož i zásadu loajální spolupráce. Rada mimoto tvrdí, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva neexistuje neomezené právo na zpřístupnění důkazů. Vztahuje-li se tato zásada na trestní obvinění, vztahuje se *a fortiori* i na daná omezující opatření, jež jsou opatřeními zajišťovacími.
- 92 Pokud jde o třetí důvod týkající se vyřizování akreditivů v březnu roku 2009 pro DIO, na kterou se vztahovala rezoluce 1737 (2006), a pro IEI, na kterou se vztahovalo rozhodnutí 2008/475, Rada konstatovala, že Bank Saderat Iran nepopírala jejich existenci, ale tvrdila, že se jednalo o běžné bankovní služby poskytnuté v rámci vyřizování vývozních akreditivů. Rada, podporovaná Spojeným královstvím, tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že shledal, že Rada měla poskytnout podrobné informace týkající se těchto akreditivů. Rada má za to, že vyřizování zmíněných akreditivů stačilo samo o sobě k odůvodnění omezujících opatření vůči Bank Saderat Iran. V této souvislosti připomíná, že více ustanovení, jako např. čl. 1 odst. 4 a čl. 15 odst. 1 rozhodnutí 2010/413, článek 4 nařízení č. 267/2012, bod 7 rezoluce Rady bezpečnosti OSN 1737 (2006) a bod 5 rezoluce Rady bezpečnosti OSN 1747 (2007), zakazují vývoz z Íránu – konkrétně nákup od Íránu nebo přepravu z Íránu – materiálů představujících riziko šíření jaderných zbraní, a to i v jiných zemích, jakož i zbraní a vojenského zařízení, to znamená, že je mylné se domnívat, že akreditivy umožňující vývozy ze strany DIO a IEI nesouvisely s jadernými činnostmi Íránské islámské republiky. Rada je názoru, že ve vztahu ke skutečnostem, jež odůvodňovaly nařízení zmrazení majetku jakožto zajišťovací opatření, Tribunál neprávem nahradil posouzení Rady o účelnosti vlastním posouzením, čímž nerespektoval vlastní judikaturu (v tomto smyslu viz rozsudek People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 138).
- 93 Spojené království zdůrazňuje, že Bank Saderat Iran je velmi významnou íránskou bankou zaujímající v Íránu klíčové postavení, které jí umožňuje podporovat jaderné činnosti, jež by mohly ohrozit nešíření jaderných zbraní. Bank Saderat Iran je do značné míry ovládána íránskou vládou a hrozí, že by z důvodu svého postavení mohla poskytovat takovou podporu. To podle názoru Spojeného království odůvodňovalo zajišťovací opatření, s přihlédnutím k legitimnímu a velmi důležitému cíli spočívajícímu ve vytvoření nátlaku na Írán, aby tento stát ukončil jaderné činnosti, jež by mohly ohrozit nešíření jaderných zbraní, s cílem zachovat mír a bezpečnost. Rozhodnutí této povahy spadají podle Spojeného království do posuzovací pravomoci Rady.
- 94 Komise tvrdí, že na činnosti Bank Saderat Iran je nutno nahlížet z globální perspektivy a nelze je zkoumat jako jednotlivé transakce vytržené z kontextu. Připomíná, že Rada bezpečnosti měla v úmyslu zařadit Bank Saderat Iran na příslušné seznamy.

95 Důvodem zařazení bank na seznamy je potřeba Íránu využívat bankovních služeb k dovozu uranu, technologií a jiných materiálů. Vyloučení takové banky, jako je Bank Saderat Iran, z jednoho z hlavních finančních trhů, na kterých probíhá tento druh transakcí, je podle názoru Komise racionálně spjato s cílem mezinárodního společenství zabránit vývoji a šíření jaderných zbraní. Rada není povinna prokázat, že konkrétně uváděné služby nebo transakce byly „přímo“ spojeny s šířením jaderných zbraní, jak si patrně přeje Tribunál. Stačí, aby subjekt, jež má být na seznamy zařazen, poskytoval služby třetím osobám, jako jsou v projednávané věci DIO a IEI, o nichž je známo, že se podílejí na šíření jaderných zbraní.

96 Bank Saderat Iran zpochybňuje argumenty uplatněné Radou, Komisí a Spojeným královstvím.

Závěry Soudního dvora

97 Argumentace Rady se týká výlučně toho, jak Tribunál posoudil opodstatněnost třetího a čtvrtého důvodu.

98 Pokud jde o informace zohledněné k odůvodnění zařazení Bank Saderat Iran na uvedené seznamy a o důkaz opodstatněnosti tohoto zařazení, je třeba připomenout, že účinnost soudního přezkumu zaručeného v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie zejména vyžaduje, aby se unijní soud ujistil o tom, zda se rozhodnutí, které má ve vztahu k dotyčné osobě nebo subjektu charakter individuálního rozhodnutí, opírá o dostatečně pevný skutkový základ. Proto je třeba ověřit skutečnosti uváděné v odůvodnění, ze kterého toto rozhodnutí vychází, tak aby se soudní přezkum neomezoval na posouzení abstraktní věrohodnosti uváděných důvodů, ale aby se zaměřil na otázku, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň jeden z nich, který sám o sobě postačuje k odůvodnění tohoto rozhodnutí, podloženy (v tomto smyslu viz rozsudky Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119; Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 64; Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 73; Anbouba v. Rada, C-605/13 P, EU:C:2015:248, bod 45; Anbouba v. Rada, C-630/13 P, EU:C:2015:247, bod 46; Ipatau v. Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, bod 42, a Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 109).

99 Unijní soud musí v rámci tohoto přezkumu za tímto účelem případně vyzvat příslušný unijní orgán, aby předložil důvěrné i nedůvěrné informace a důkazy, které jsou pro takový přezkum relevantní (viz rozsudky Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 120; Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 65, a Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 110).

100 V případě, že příslušný unijní orgán nemůže vyhovět žádosti unijního soudu, musí unijní soud vycházet pouze z toho, co mu bylo sděleno (viz rozsudky Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 123; Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 68, a Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 111).

101 Pokud jde o čtvrtý důvod, týkající se Mesbah Energy Company, Rada nepopírá, že nepředložila žádný důkaz, jak konstatoval Tribunál v bodě 109 napadeného rozsudku. Rada naproti tomu tvrdí, že důkazy toho, že Bank Saderat Iran podporovala jaderné činnosti Íránské islámské republiky, pocházejí z důvěrných zdrojů, jejichž zveřejnění by umožnilo identifikovat osoby, které tyto důkazy poskytly, což by ohrozilo zejména život a bezpečnost těchto osob.

102 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že uvedený argument byl poprvé uplatněn až ve stadiu kasačního opravného prostředku. Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že umožnit účastníku řízení, aby vznesl důvod a argumenty, které nevznesl u Tribunálu, poprvé až před Soudním dvorem, by znamenalo umožnit mu, aby předložil Soudnímu dvoru, jehož pravomoc je ve vztahu ke kasačnímu opravnému prostředku omezená, spor v širším rozsahu, než v jakém jej projednával Tribunál. V řízení o kasačním

opravném prostředku je tedy pravomoc Soudního dvora omezena na posouzení zvoleného právního řešení důvodů a argumentů projednávaných před prvoinstančním soudem (rozsudek Švédsko a další v. API a Komise, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 126 a citovaná judikatura).

- 103 Argument vycházející z důvěrnosti důkazů je tudíž nepřípustný.
- 104 S ohledem na tyto poznatky se tedy Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 109 napadeného rozsudku učinil závěr, že čtvrtým důvodem nelze odůvodňovat přijetí omezujících opatření vůči Bank Saderat Iran.
- 105 Pokud jde o třetí důvod, Tribunál měl za to, že s ohledem na nedostatek podrobných informací týkajících se akreditivů, jež Bank Saderat Iran vyřizovala pro DIO a IEI, nemohl ověřit opodstatněnost argumentů uplatněných Bank Saderat Iran. Je třeba odmítnout argumenty uplatněné Radou, Komisí a Spojeným královstvím, které se opírají o čl. 1 odst. 4 a čl. 15 odst. 1 rozhodnutí 2010/413, článek 4 nařízení č. 267/2012, jakož i o body 5, 7 a 14 rezolucí Rady bezpečnosti OSN 1737 (2006), 1747 (2007) a 1929 (2010), k prokázání, že vyřizování vývozních akreditivů ze strany Bank Saderat Iran pro DIO a IEI představuje samo o sobě podporu jaderných činností Íránské islámské republiky, jež by mohly ohrozit nešíření jaderných zbraní. Vzhledem k tomu, že Rada nepředložila u Tribunálu žádný důkaz skutečnosti, že se uvedené akreditivy týkaly zboží, jehož vývoz z Íránu byl v souladu s ustanoveními výše zmíněných aktů a rezolucí zakázán, neprokázala tedy, že služby, které Bank Saderat Iran poskytovala DIO a IEI, představovaly takovou podporu. Tribunál se tudíž nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 116 napadeného rozsudku učinil závěr, že druhému žalobnímu důvodu musí být vyhověno.
- 106 Z toho vyplývá, že argumentace Rady o posouzení opodstatněnosti čtvrtého a třetího důvodu Tribunálem musí být odmítnuta.

K závěrům vyplývajícím z přezkumu hlavního kasačního opravného prostředku

- 107 Z přezkumu kasačního opravného prostředku vyplývá, že se Tribunál dopustil v rámci své argumentace nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 100 napadeného rozsudku učinil závěr, že při přijímání rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 Rada nedodržela svou povinnost posoudit, zda jsou informace a důkazy vůči Bank Saderat Iran, které byly Radě předloženy, relevantní a podložené. Je však třeba ověřit, zda platnost výroku napadeného rozsudku může zůstat zachována na základě těch částí odůvodnění uvedeného rozsudku, jež nejsou stíženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.
- 108 Z napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál sporné akty zrušil současně na základě několika důvodů.
- 109 Tribunál sice v bodě 100 napadeného rozsudku dospěl k nesprávnému závěru, že vada, kterou je stíženo rozhodnutí Rady, odůvodňuje zrušení rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 ve vztahu k Bank Saderat Iran, avšak v bodě 102 napadeného rozsudku zrušil tytéž akty z důvodu jiných vad, přičemž Soudní dvůr v tomto směru neshledal žádné nesprávné právní posouzení. Z toho vyplývá, že zjištěná vada v bodě 100 napadeného rozsudku nemá žádný dopad na výrok tohoto rozsudku.
- 110 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že hlavní kasační opravný prostředek musí být zamítnut.

K vedlejšímu kasačnímu opravnému prostředku

- 111 Bank Saderat Iran uplatňuje na podporu vedlejšího kasačního opravného prostředku dva důvody. První důvod vychází z nepodloženosti sporných aktů. Druhý důvod se týká časových účinků napadeného rozsudku.

K prvnímu důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku, týkajícímu se nepodloženosti sporných aktů

Argumentace účastníků řízení

- 112 V rámci prvního důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku Bank Saderat Iran tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 95 napadeného rozsudku vycházel z chybného předpokladu, že informace, které měla Rada k dispozici, představovaly z právního hlediska důkazy, jejichž relevanci a podloženost mohla Rada posoudit. Spis však neobsahoval žádný důkaz, takže posouzení důkazů nebylo již pojmově možné. Tribunál měl původní akty na tomto samotném základě zrušit stejně jako akty následné.
- 113 Rada má za to, že první důvod vedlejšího kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

Závěry Soudního dvora

- 114 K prvnímu důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku je třeba uvést, že v souladu s čl. 169 odst. 1 a čl. 178 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora musí každý kasační opravný prostředek bez ohledu na to, zda jde o hlavní či vedlejší kasační opravný prostředek, směřovat pouze k úplnému nebo částečnému zrušení rozhodnutí Tribunálu.
- 115 V projednávané věci Bank Saderat Iran dosáhla u Tribunálu zrušení předmětných označení jako osoba, na níž se vztahují omezující opatření, v souladu s návrhovými žádáními obsaženými v její žalobě. První důvod vedlejšího kasačního opravného prostředku směřuje ve skutečnosti pouze k nahrazení odůvodnění, aniž je toto nahrazení důvodem k byť i jen částečnému zrušení rozhodnutí Tribunálu. První důvod vedlejšího kasačního opravného prostředku proto musí být pro nepřípustnost odmítnut.

Ke druhému důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku, týkajícímu se časových účinků napadeného rozsudku

Argumentace účastníků řízení

- 116 V rámci druhého důvodu vedlejšího kasačního opravného prostředku Bank Saderat Iran tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 121 až 124 napadeného rozsudku shledal, že se druhý podstavec článku 60 statutu Soudního dvora Evropské unie vztahuje na napadené akty, které mají formu nařízení. Je názoru, že na individuální označení, které stejně jako v projednávané věci představuje individuální rozhodnutí ve formě nařízení, by se nemělo nahlížet jako na součást nařízení ve smyslu čl. 60 druhého pododstavce uvedeného statutu. Zrušení označení Bank Saderat Iran ve sporných aktech mělo tedy mít okamžité účinky. V této souvislosti Bank Saderat Iran cituje judikaturu týkající se antidumpingových nařízení a poukazuje na skutečnost, že označení je dotýčným osobám a subjektům individuálně oznámeno.
- 117 Rada a Komise tvrdí, že druhý důvod vedlejšího kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

Závěry Soudního dvora

- 118 Z článku 60 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že kasační opravný prostředek nemá odkladný účinek. Druhý pododstavec tohoto článku však stanoví, že odchýlně od článku 280 SFEU nabývá rozhodnutí Tribunálu, které ruší nařízení, právní moci až dnem, kdy uplyne lhůta stanovená pro podání opravného prostředku, nebo pokud je v této lhůtě podán opravný prostředek, dnem jeho zamítnutí.
- 119 Jak judikoval Soudní dvůr, nařízení ukládající zmrazení finančních prostředků označených osob a subjektů jsou v rozsahu, v jakém zakazují určité kategorii obecně a abstraktně určených adresátů zejména poskytnout finanční zdroje a hospodářské prostředky k dispozici osobám a subjektům, jejichž jména jsou uvedena na seznamech obsažených v jejich přílohách, akty s obecnou působností a zároveň představují řadu individuálních rozhodnutí vůči uvedeným osobám a subjektům (v tomto smyslu viz rozsudky Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 241 až 244, jakož i Gbagbo a další v. Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 56).
- 120 Individuální povaha těchto aktů poskytuje fyzickým a právnickým osobám v souladu s čl. 275 druhým pododstavcem SFEU a čl. 263 čtvrtým pododstavcem SFEU přístup k unijnímu soudu (rozsudek Gbagbo a další v. Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 57). Nicméně okolnost, že osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření, která ukládá sporné nařízení, jsou jmenovitě označeny, takže se zdají být tímto nařízením bezprostředně a osobně dotčeny ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, neznamená, že tento akt nemá obecnou působnost ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce SFEU a nelze jej považovat za „nařízení“ (rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 241).
- 121 Jak Tribunál shledal v bodě 123 napadeného rozsudku, v projednávané věci má nařízení č. 267/2012, včetně přílohy IX, povahu nařízení, neboť v čl. 51 druhém pododstavci se stanoví, že je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech, což odpovídá účinkům nařízení, tak jak jsou stanoveny v článku 288 SFEU.
- 122 Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 124 napadeného rozsudku rozhodl, že čl. 60 druhý pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie se v projednávané věci použije.
- 123 Vedlejší kasační opravný prostředek je proto třeba zamítnout.

K nákladům řízení

- 124 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.
- 125 Článek 138 tohoto jednacího řádu, který se na základě jeho čl. 184 odst. 1 použije na řízení o kasačním opravném prostředku, v odstavci 1 stanoví, že se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 126 Vzhledem k tomu, že Bank Saderat Iran požadovala v rámci hlavního kasačního opravného prostředku náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené Bank Saderat Iran v řízení v obou stupních.

- 127 Vzhledem k tomu, že Rada požadovala v rámci vedlejšího kasačního opravného prostředku náhradu nákladů řízení a Bank Saderat Iran neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady vynaložené v souvislosti s vedlejším kasačním opravným prostředkem a nahradí náklady vynaložené Radou v souvislosti s tímto kasačním opravným prostředkem.
- 128 Článek 140 odst. 1 jednacího řádu, který se na základě jeho čl. 184 odst. 1 použije na řízení o kasačním opravném prostředku, stanoví, že členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.
- 129 Spojené království a Komise ponесou vlastní náklady řízení v obou stupních.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) **Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) **Vedlejší kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 3) **Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené Bank Saderat Iran v řízení v obou stupních, s výjimkou nákladů souvisejících s vedlejším kasačním opravným prostředkem.**
- 4) **Bank Saderat Iran ponese vlastní náklady vynaložené v souvislosti s vedlejším kasačním opravným prostředkem a nahradí náklady vynaložené Radou Evropské unie v souvislosti s vedlejším kasačním opravným prostředkem.**
- 5) **Spojené království Velké Británie a Severního Irska a Evropská komise ponесou vlastní náklady řízení v obou stupních.**

Podpisy.